

Genesa - Lecția 3

Încercarea de a fura un nume

Genesa 3:1-24; de citit: Genesa 1-3

Veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul

SCOPUL LECȚIEI

- ✓ Să înțelegem cum a operat ispititorul în cazul femeii și a bărbatului pentru a-i atrage în cursă.
- ✓ Să ne privim în oglinda analizei pe care Pavel o face alegerii omului din Eden și a consecințelor acestei alegeri, pentru a înțelege că descompunerea morală și socială sunt inevitabile atunci când alegem înstrăinarea de Dumnezeu.

După cum în Genesa 1:1 Moise îl aduce pur și simplu pe Dumnezeu pe scena narațiunii – „La început Dumnezeu...” – tot așa face și cu Șarpele: „Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu” (3:1). În loc ca naratorul să ne vorbească despre obârșia celor două ființe spirituale, el își lasă cititorii să-i cunoască din faptele lor. Dumnezeu a creat cerurile și pământul cu tot ce cuprind ele prin Cuvânt. Dumnezeu l-a creat apoi pe om după chipul și asemănarea Sa, l-a creat din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflare de viață. L-a binecuvântat, făcându-l viceregele Său pe pământ. Deci El este Creatorul și Stăpânul a toate.

Și Șarpele s-a folosit de cuvânt, dar nu ca să creeze ceva *din nimic*, ci ca să pervertească Cuvântul lui Dumnezeu și ca să-și aservească creatura lui Dumnezeu, pentru a controla prin el pământul. În modul aceasta, naratorul îl așează pe om pur și simplu în furca edenică a alegerii între cuvântul celor două ființe spirituale.

1. În 1:31, naratorul ne spune că „Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune”. Iar în 2:16-17, același Dumnezeu i-a spus omului: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. Cum se explică faptul că deși Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse și le-a considerat a fi „foarte bune”, totuși Căderea a fost posibilă?
2. Citește Matei 7:15-20. Cum ar fi sunat textul acesta în urechile femeii din grădina Eden?
3. Analizează cuvintele șarpelui și identifică afirmațiile adevărate și cele false. Oare de ce a amestecat adevărul cu minciuna?
4. Fără ca Dumnezeu să fi dat porunca din 2:15-17, ispitirea din capitolul 3 ar mai fi avut loc? Cum vă argumentați răspunsul? Citiți și textele din Rom. 7:6-9 și 1 Cor. 15:56.
5. Adânc în noi, Dumnezeu a săpat trei nevoi fundamentale: nevoia de Dumnezeu, nevoia de semnificație și nevoia de comunitate. Prin care dintre aceste trei nevoi se apropie Șarpele de Eva? Dar de Adam?
6. Cum ai putea explica faptul că această dorință a Evei și a lui Adam s-ar fi împlinit și în ascultare de Dumnezeu? Cum te ajută texte ca și cele din Romani 8:28-29 și 2 Corinteni 3:18 în a răspunde la întrebarea precedentă?
7. Încercarea celor doi de a-și face un nume în neascultare de Dumnezeu a dus la alienarea lor de Dumnezeu și la alungarea lor din prezența Lui. Iar odată relația cu Dumnezeu ruptă, ce nădejde a mai rămas omului să-și facă un nume?

8. Ți s-a întâmplat vreodată ca cineva să îți spună: „Oare a spus Dumnezeu cu adevărat...” sau “Chiar scrie asta în Biblie...” Cum putem contracara aceste încercări de fi amăgiți?
9. Azi tot mai mulți oameni își justifică un anumit comportament prin: “Îmi place, mă face să mă simt bine” sau „Cum poate fi ceva ‚plăcut de privit și de dorit’ și totuși atât de dăunător??” Cum ai putea răspunde unor asemenea păreri? Care ar fi un ‘dicton’ potrivit după care să ne ghidăm comportamentul.

Provocare:

În capitolul 2 se detaliază istoria facerii omului, care se termină cu porunca lui Dumnezeu:

¹⁵Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și să o păzească.

¹⁶Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, ¹⁷dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (2:15-17).

Miza acestei porunci era una singură: Cine hotărăște ce este bine și ce este rău? Existau doar două posibilități. Fie omul accepta că Domnul și-a păstrat pentru Sine această prerogativă și, prin ascultarea sa, omul îl lăsa pe Dumnezeu să hotărască ce este bine și ce este rău, fie lua acest drept în mâinile sale.

Ascultând de șoapta Șarpelui – „Veți fi (prin voi înșivă) ca Dumnezeu”, dacă veți îndrăzni ca, prin neascultare, să vă câștigați independența față de El, pentru a vă exersa nestingherit dreptul de a stăpâni pământul – relația omului cu Dumnezeu s-a frânt și omului nu i-a rămas altă opțiune decât să încerce să-și facă un nume prin propriile lui eforturi. Mandatul cultural – „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ” (Gen. 1:28) – i-a oferit omului alternativa.

În *Epistola către Romani*, Pavel comentează astfel această alegere a omului și consecințele ei: „Ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu” (Rom. 1:19). Căderea poate fi rezumată în trei pași: (1) *ignorarea lui Dumnezeu*: „Nu l-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit”; (2) *imitarea lui Dumnezeu*: „S-au fălit că sunt înțelepți;” și (3) *înlocuirea lui Dumnezeu*: „au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare”.

Înstrăinarea de Dumnezeu a adus după sine *înstrăinarea de noi înșine* – „Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile” (Rom. 1:24) – și *înstrăinarea de semenii*: „Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestемate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel, au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă” (Rom. 1:28-31).

Pavel nu analizează un caz incidental, ci însăși istoria omului înstrăinat de Dumnezeu. În fața acestei analize ar trebui să cădem pe gânduri și să ne întrebăm dacă nu cumva prin ignorarea lui Dumnezeu, adică prin neproslăvirea lui ca Dumnezeu și prin atitudinile noastre de nemulțumire am pornit pe drumul auto-îndumnezeirii, care duce în mod inevitabil spre o dezintegrare morală și socială?